

Република Србија
УПРАВНИ СУД
ОДЕЉЕЊЕ У КРАГУЈЕВЦУ
I-3 У 10318/15
Дана: 17.09.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Љиљане Петровић, председника већа, мр Николе Китаровића и мр Весне Чогурић, чланова већа, са судским саветником Николом Крушкоњом, као записничарем, у поступку извршења Одлуке Уставног суда Уж 7754/2012 од 18.06.2015.године, донете по уставној жалби А.А. из села ..., општина ..., изјављеној против пресуде Управног суда 9 У 12478/11 од 29.08.2012.године, донете по тужби тужиоца А.А. из села ..., општина ..., против тужене Војне поште бр. 1102 Београд, ради поништаја решења инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године, у предмету престанка службе цивилног лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 17.09.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА решење Војне поште бр. 1102 Београд инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган да тужиоцу на име накнаде трошкова управног спора плати износ од 25.730,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Пресудом Управног суда 9 У 12478/11 од 29.08.2012.године, ставом првим диспозитива, одбијена је тужба тужиоца А.А. из села ..., општина ... поднета ради поништаја решења Војне поште бр. 1102 Београд инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године, којим је одбијена жалба тужиоца изјављена против решења Војне поште 8080 Крагујевац пов.бр.7029-5 од 01.12.2006. године, којим тужиоцу, цивилном лицу на служби у Војној пошти 8080-17/2 Лесковац престаје служба у Војсци Србије, на дан 31.12.2006. године. Ставом другим диспозитива наведене пресуде, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова спора.

Против наведене правноснажне пресуде Управног суда, А.А. из села ... је изјавио уставну жалбу, по којој је Уставни суд донео одлуку Уж 7754/2012 дана 18.06.2015.године, којом је у тачки 1. изреке, усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је пресудом Управног суда У 12478/11 од 29.08.2012.године повређено право подносиоца уставне жалбе на правично суђење из члана 32. став 1. Устава Републике Србије, а тачком 2. изреке, поништио је пресуду Управног суда У 12478/11 од 29.08.2012.године и одредио да

исти суд донесе нову одлуку о тужби подносиоца уставне жалбе поднетој против решења Војне поште бр. 1102 Београд инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године.

Уставни суд је, као разлоге за овакву одлуку, уважавајући праксу Европског суда за људска права, навео да има места примени става тог суда да је овде посебно доведено у питање поверење подносиоца у спровођење правде, које се, између осталог, заснивало на његовом уверењу да је имао прилику да изрази своје мишљење о сваком битном документу који се налазио у списима предмета, а на који се, у овом предмету, позвао другостепени орган у свом решењу, као и суд у оспореној пресуди. Уставни суд је нашао да је подносилац уставне жалбе имао интерес да буде упознат са садржином потврде МО-Сектора за људске ресурсе-Управе за кадрове број 7421-2 од 09.09.2008. године, потврде МО-Сектора за политику одбране – Управе за организацију инт.бр. 979-2 од 08.06.2010. године и акта Националне службе за запошљавање од 02.10.2010. године, које му ни у једној фази поступка нису достављене на изјашњење, те да је Управни суд требало да испита и да ли су правилно примењене одредбе о поступку пре доношења побијаног решења, независно од тога што је оно тужбом оспоравано само због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и неправилне примене материјалног права. С обзиром на то да оспорена пресуда не садржи разлоге за наведену оцену, Уставни суд је утврдио да је оспореном пресудом Управног суда подносиоцу уставне жалбе повређено правно на правично суђење, па је одлучио као у тачки 1. изреке и дасе отклањање штетних последица подносиоцу уставне жалбе у овом уставносудском поступку може остварити једино поништавањем оспорене пресуде Управног суда .

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије, одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава утврђено је: Свако је дужан да поштује и извршава одлуку Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршења, када је то потребно (став 2); Извршење одлука Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. Закона о Уставном суду (" Службени гласник РС", бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне организације, удружења грађана или верске заједнице дужни, да у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајамчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У конкретном случају, Уставни суд је својом одлуком Уж 7754/2012 дана 18.06.2015.године, као меру отклањања штетних последица утврђене повреде Уставом зајемченог права, сагласно члану 89. став 2. Закона о Уставном суду, поништио оспорену пресуду и наложио Управном суду да донесе нову одлуку о тужби подносиоца изјављеној против решења Војне поште бр. 1102 Београд инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године.

Поступајући у извршењу наведене одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. Устава и члана 104. Закона о Уставном суду, Управни суд је, решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења Војне поште бр. 1102 Београд инт.број 4206-8 од 27.07.2010.године, након оцене навода тужбе, одговора на тужбу и свих списа предмета ове управне ствари, а у складу са правилима поступка прописаним одредбама Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

Наиме, у тужби поднетој Управном суду због ћутања управе и поднеску којим се изјаснио о накнадно донетом решењу туженог органа, тужилац је навео да је оспорено решења незаконито, јер се из његовог образложења не може утврдити да ли је радно место тужиоца, на којем је обављао послове стражара – чувара, укинута, или је смањен број извршилаца, као и да су на његово радно место распоређена друга лица, која су радила у другим војним поштама које су угашене. Сматра да нису тачни наводи из оспореног решења да није постојала могућност његовог распоређивања на друго одговарајуће радно место, као ни могућност преквалификације, као и да ирелевантан прибављени извештај од Националне службе за запошљавање од 02.07.2010. године, о томе да ли је било захтева послодаваца и да ли је постојала потреба за попуном радног места аутомеханичара у периоду од 01.01.2007. године до 31.03. 2007. године, јер је тужилац обављао послове стражара-чувара, а не послове аутомеханичара. Сматра да је оспорено решење донето на његову штету, па предлаже да се исто поништи и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање. Трошкове спора је тражио.

У одговору на тужбу тужени орган је остао при разлозима датим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Према стању у списима предмета, тужилац је решењем Војне поште 8080 Крагујевац од 27.11.2003. године распоређен у ВП 8080-17/2 Лесковац на радно место чувар, ЕС: 61002, кв, група радног места 09 и број бодова 469. Ожалбеним решењем од 01.12.2006. године, ставом 1. диспозитива, тужиоцу престаје служба у Војсци Србије због укидања радног места; ставом 2. диспозитива, именовани има право и дужност остати на раду од 29.11.2006. године до 31.12.2006. године(отказни рок), до када ће искористити годишњи одмор, а служба у Војсци Србије престаје му 31.12.2006. године; ставом 3. диспозитива, именовани има право на једнократну отпремнину у висини дванаестоструког озноса бруто плате са даном престанка службе коју је остварио за месец који претходи месецу у коме му престаје служба; ставом 4. диспозитива, обрачун и исплату једнократне отпремнине извршиће РЦ Мо са даном престанка службе и ставом 5. диспозитива, именовани се може пријавити Националној служби за запошљавање у Крагујевцу ради остваривања права утврђених прописима о запошљавању у року од 30 дана од дана престанка службе. Према образложењу ожалбеног решења, Одлуком министра одбране о организацијско-мобилизацијским променама у Војсци Србије стр.пов.бр.1794-1 д 28.09.2006. године и актом Команде логистике пов.бр. 2268-36 од 25.10.2006. године, укинута је радно место на које је тужилац био распоређен, па је на основу члана 143. став 1. тачка 9. Закона о Војсци Југославије одлучено као у диспозитиву.

Из образложења оспореног решења од 27.07.2010.године, произлази да је тужени орган, решавајући по жалби тужиоца изјављеној против првостепеног решења од 01.12.2006.године, у поновном поступку у извршењу пресуде Управног суда II-2 У 5804/10 (2008) од 29.04.2010. године, након оцене чињеничног стања утврђеног у поступку пред првостепеним органом, прибавио акт Националне службе за запошљавање, Филијале у Крагујевцу бр. 0200-101-75/2010 од 02.07.2010. године, из кога произлази да у периоду од

01.01.2007. године до 31.03. 2007. године, није било захтева послодаваца за посредовање у занимању аутомеханичар, као и потврду Управе за организацију Министарства одбране инт.бр. 979-2 од 08.06.2010. године, којом се доказује да је радно место тужиоца било укинато, па тужени закључује да је правилно првостепени орган ожалбеним решењем одлучио као у диспозитиву у складу са чланом 143. став 1. тачка 9. и члана 144. став 1. Закона о Војсци Југославије .

Одредбом члана 9. став 1. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“, број 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10) прописано је да се пре доношења решења странци мора омогућити да се изјасни чињеницама и околностима које су од значаја за доношење решења, а ставом 2., решење се може донети без претходног саслушања странке само у случајевима кад је то законом допуштено, а одредбом члана 132. став (1) истог закона, да се посебан испитни поступак спроводи кад је то потребно ради утврђивања одлучних чињеница и околности које су од значаја за разјашњење ствари или ради давања странкама могућности да остваре и заштите своја права и правне интересе, док је одредбом члана 133. став (1) прописано да странка има право да учествује у испитном поступку и, ради остваривања циља поступка, да даје потребне податке и брани своја права и законом заштићене интересе. Одредбом члана 133. став (3) истог закона прописано је да је службено лице које води поступак дужно да пружи могућност странци: да се изјасни о овим околностима и чињеницама које су изнете у испитном поступку и о предлозима и понуђеним доказима, да учествује у извођењу доказа и да поставља питања другим странкама, сведоцима и вештацима преко службеног лица које води поступак, а с његовом дозволом и непосредно, као и да се упозна с резултатом извођења доказа и да се о томе изјасни. Орган неће донети решење пре него што странци пружи могућност да се изјасни о чињеницама и околностима на којима треба да се заснива решење, а о којима странци није била дата могућност да се изјасни. Одредбом члана 154. став (3) истог закона прописано је да је допуштено доказивати да су у исправи, односно микрофилмској копији исправе или репродукцији те копије чињенице неистинито потврђене или да је сама исправа, односно микрофилмска копија исправе или репродукција те копије неисправно састављена.

По оцени Управног суда, основано се тужбом оспорава законитост решења туженог органа. Ово стога, што доказе извођене у ранијем првостепеном поступку, за које у списима нема доказа да су достављане тужиоцу, као и оне које је прибавио у допуњеном поступку, тужени није доставио тужиоцу ради изјашњења, нити је омогућио тужиоцу да учествује у поступку који је претходио доношењу оспореног решења, на који начин је тужени орган учинио повреде правила поступка из члана 9., 132. став 1. и 133. став 3. Закона о општем управном поступку, које повреде је надлежни орган дужан да отклони у поновном поступку и да у складу са одлуком Уставног суда Уж 7754/2011 од 18.06.2015.године донесе ново решење, при чему је везан правним схватањем и примедбама Управног суда у погледу поступка на основу члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

Са изложеног, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, на основу члана 41. став 2. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Одлуку о трошковима спора суд је донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, чл. 153. и 163. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), који се примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу, који је успео у спору, досудио трошкове спора у укупном износу од 25.730,00 динара, и то на име судске таксе на тужбу у износу од 390,00 динара и на пресуду у износу од 590,00

динара, по ТТ, трошкове састава тужбе у износу од 16.500,00 динара и састава поднеска у износу од 8.250,00 динара по Тарифном броју 43. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката („Службени гласник РС“, број 121/2012), као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ**дана 17.09.2015.године, I-3 У 10318/15**

Записничар
Никола Крушкоња, с.р.

Председник већа- судија
Љиљана Петровић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ